

FULL PER A LA LECTURA ORANT DE l'Evangelí

Guarició del Cec de Naixement Jn 9,1-41

Jesús, tot passant, veié un home que era cec de naixement. Els seus deixebles li varen demanar: — Rabí, qui va pecar perquè nasqués cec: ell o els seus pares? Jesús respongué:

—No ha estat per cap pecat, ni d'ell ni dels seus pares, sinó perquè es manifestin en ell les obres de Déu. Mentre és de dia, nosaltres hem de fer les obres del qui m'ha enviat: però ara s'acosta la nit, quan ningú no pot treballar. Mentre som al món, som la llum del món. Dit això, escopí a terra, va fer fang amb la saliva, el va estendre sobre els ulls del cec i li digué:

—Ves a rentar-te a la piscina de Siloè —que vol dir 'enviat'. Ell hi va anar, s'hi rentà i tornà veient-hi. Els veïns i els qui sempre l'havien vist captant comentaven: —Aquest no és el qui s'asseia a demanar caritat? Uns deien: —Sí que és ell. Altres contestaven: —No és ell; és un que s'hi assembla. Ell digué: —Som jo mateix. Llavors li demanaren: —Doncs com és que se t'han obert els ulls? Ell respongué:

—Aquell home que es diu Jesús ha fet fang, me l'ha estès sobre els ulls i m'ha dit: «Ves a Siloè i renta-t'hi.» Jo hi he anat, m'he rentat i ara hi veig. Li digueren: —On és, aquest home? Respongué: —No ho sé.

Dugueren als fariseus el qui abans era cec. El dia que Jesús havia fet el fang i li havia obert els ulls era dissabte. També els fariseus li varen demanar com havia arribat a veure-hi. Ell els respongué:

—M'ha posat fang sobre els ulls, m'he rentat i ara hi veig. Alguns dels fariseus començaren a dir: —Aquest home que no guarda el repòs del dissabte no pot venir de Déu. Però altres replicaven: —Com és possible que un pecador faci uns senyals com aquests? I estaven dividits entre ells. Llavors es tornaren a adreçar al cec i li digueren:

—I tu, què en dius del qui t'ha obert els ulls?

Ell respongué: —Que és un profeta. Els jueus no es varen creure que aquell home hagués estat cec i hagués arribat a veure-hi. Per això varen cridar els pares del qui ara hi veia i els varen interrogar: —És aquest el vostre fill, el qui segons vosaltres va néixer cec? Doncs com és que ara hi veu? Els seus pares respongueren:

—Nosaltres sabem que aquest és el nostre fill i que va néixer cec. Però com és que ara hi veu i qui li ha obert els ulls, nosaltres no ho sa-

bem. Demanau-ho a ell, que ja és prou gran per poder donar raó de si mateix. Els seus pares varen respondre així perquè tenien por dels jueus, que llavors ja havien acordat expulsar de la sinagoga tothom qui confessàs que Jesús era el Messies. Per això els seus pares varen dir que ja era prou gran i que l'interrogassin a ell mateix. Llavors varen cridar per segona vegada l'home que havia estat cec i li digueren:

—Dóna glòria a Déu reconeixent allò que nosaltres ja sabem: que aquest home és un pecador. Ell contestà: —Si és un pecador, no ho sé. Però sé una cosa: jo era cec i ara hi veig. Ells insistiren: —Digues què t'ha fet. Com t'ha obert els ulls? Ell els respongué:

—Ja us ho he dit i no me n'heu fet cas. Per què voleu sentir-ho una altra vegada? O és que també vosaltres us voleu fer deixebles seus? Ells el varen insultar i li digueren: —Deixeble seu, ho deus ser tu! Nosaltres som deixebles de Moisès. I de Moisès, sabem que Déu li va parlar, però aquest no sabem d'on és. L'home els contestà:

—Justament això és el que em sorprèn. Ell, a mi, m'ha obert els ulls, i vosaltres no sabeu d'on és. Tots sabem que Déu no escolta els pecadors, però sí que escolta els qui el veneren i compleixen la seva voluntat. Mai no s'havia sentit a dir que ningú obrís els ulls d'un cec de naixement. Si aquest no vengués de Déu, no hauria pogut fer res. Ells li varen replicar: —Tot tu vares néixer en pecat, i ens vols donar lliçons? I el varen treure fora. Jesús va sentir a dir que l'havien tret fora i, quan el trobà, li digué:

—Creus en el Fill de l'home? Ell li va respondre: —I qui és, Senyor, perquè hi pugui creure? Li diu Jesús: —Ja l'has vist: és el qui et parla. Ell va afirmar: —Hi crec, Senyor. I el va adorar. Llavors Jesús digué: —Jo he vingut en aquest món per fer un judici: perquè els qui no hi veuen, hi vegin, i els qui hi veuen, es tornin cecs. Ho varen sentir alguns dels fariseus que eren amb ell i li digueren: —És que nosaltres també som cecs? Jesús els contestà: —Si fóssiu cecs, no tendríeu pecat. Però, com que deis que hi veis, el vostre pecat persisteix.

LECTURA

Un text llarg, avui. Un text molt pensat i redactat amb la intenció que el lector/oient en tregui conclusions importants. Retornem a l'evangeli de Joan que durant aquesta Quaresma és més present els diumenges que el de Mateu. El tema de l'aigua és un dels preferits per l'autor del quart evangeli. De fet, en la narració d'avui ens dirà: «Ves a rentar-te a la piscina... Ell hi va anar, s'hi rentà i tornà veient-hi.» L'al·lusió al Baptisme és evident i molt oportuna en aquest temps en què els catecúmens es preparen per rebre'l i la resta dels cristians donam gràcies per haver tengut la sort de participar en aquest sagrament. Ja tenim, per tant, un motiu per a la nostra meditació/pregària: prendre consciència del que suposa ser batejats i haver entrat des de fa tants anys en la família de Déu.

Un text llarg, hem dit. Podem afegir-hi: una pàgina especialment densa i plena de significats per a la vida cristiana. Nosaltres convidarem els nostres lectors a centrar l'atenció en dos moments de la narració.

Primer, la idea de Déu que el text proposa, segons el missatge de Jesús de Natzaret. «Qui va pecar, aquest o els seus pares?», demanen els deixebles. La pregunta ens pot semblar una mica estranya, a nosaltres, gent postmoderna, per a qui la persona és sagrada i el subjecte exclusiu. No podríem entendre que, a ningú, hom demanàs compte de faltes comeses per qualsevol que no fos ell mateix. No en faltaria d'altra! Però llavors no era així. La convicció estesa arreu i compartida per tothom era que la primera característica del Déu d'Israel era la justícia. Fins al punt que la seva reacció davant del pecat manifestava la seva veritat: Déu castigava el pecat perquè era la seva obligació primera i així mantenia l'ordre, la pau i el sentit de la vida i de les coses. La justícia de Déu tenia un referent únic: la Llei. Complir la Llei era obtenir el favor de Déu; infringir-la era pecar, fer-se mereixedor del càstig diví. I això era molt important, causa d'infortuni per al poble: el pecat de cada un dels israelites es

trobava a l'origen de la derrota a la guerra, de la fam, de les morts per accident... Déu era Déu perquè era just. I si no hi havia oportunitat de castigar el pecat dels pares, aleshores aquesta justícia exigia que es fes amb els fills. Naturalment, un cec de naixement no havia tengut temps de pecar. Per tant, la pregunta dels deixebles era estrictament lògica amb la religiositat del temps. És possible que ho demanin, perquè no troben gaire lògic que els fills hagin de pagar pels pecats dels pares. Però hi ha el fet del pecat original i la impossibilitat de trobar una raó per a la ceguesa dels qui neixen cecs, ja que la malaltia i la desgràcia són la forma més normal de manifestar la justícia de Déu. Recordem Job: davant de la situació incomprendible del pobre malalt, els seus amics, plens de bona voluntat, li diuen: «Cerca el teu pecat!» Perquè si hi ha malaltia, desgràcia o accident, és a causa del pecat i només a causa del pecat! «Cerca el teu pecat, Job —li diuen—, i així podràs demanar perdó. Déu, que és just, però també misericordiós, et perdonarà i les coses tornaran a ser com abans.»

Doncs bé, Jesús no ho entén així. No hi ha un càstig a l'origen de les coses dolentes que passen als pobres fills d'Adam. El Déu que allibera —Jesús és el Messies, no ho oblidem— no és el Déu de la justícia entesa així; la Llei no és l'única forma d'experimentar Déu en aquesta història nostra, tan espessa, tan mala d'entendre. No. El Déu del qual Jesús ens parla és una altra cosa, una altra cosa ben diferent: és el Déu que obre els ulls per tal que tothom pugui veure la vertadera realitat i retrobar l'autèntic nom de les coses. «És perquè es manifesti a causa d'ell la vertadera glòria de Déu.» I Jesús hi afegeix: «Mentre som al món, jo som la llum del món!»

Vet aquí la gran lliçó d'aquest text: hi pot haver un Déu que fa cecs, coixos, paralítics, posseïts i, fins i tot, morts. Ho podem veure cada dia en els mitjans de comunicació: el fanàtic que mata en nom de Déu és un cec a la vida, un sord al gemec de la víctima, algú incapaç de caminar dret com caminen els homes... El qui en nom de Déu discrimina, judica, condemna i tortura és un instrument del Déu-no-Déu. El Déu del qual parla Jesús, el

Déu que és Ell mateix, és subjecte d'una relació que allibera, que recupera per al gaudi de la vida, que proporciona el vertader nom de les coses... En definitiva, Aquell que ens fa persones a imatge i semblança seva.

Segon tema que volem subratllar: la ceguesa que patim durant la nostra vida i de la qual no sempre som conscients. Algú ha dit que el pecat original posa sobre els nostres ulls innocents unes lents que deformen la realitat: on hi ha un jardí, ens fan veure un hort, pensat i creat per comprar i vendre, per al consum insaciabile. El regne de Tenir.

Atès que tothom neix així, arriba a semblar a tothom la cosa més normal viure d'acord amb aquesta primera visió adulterada de les coses. Sobretot si els esforços de la societat a través de tots els seus mitjans es concentra a impedir qualsevol altra visió alternativa que podria fer pensar. I així ens va. Pensam que la felicitat consisteix a «viure només de pa», a posar Déu al servei de Tenir i del Poder, fer de la vida una forma de conreu de l'hort, l'única finalitat de la qual (la felicitat!) és aconseguir que l'hort produeixi més i més, sense límits!

Doncs bé: Jesús ens diu que les coses no són així. Per aquest motiu, constantment ens crida a la conversió: al canvi de visió, de mentalitat, de percepció. Ens diu que si l'Absolut no és el fet de Tenir ni les normes que consoliden el fet de Tenir en el món, sinó l'Amor, aleshores cal aprendre a veure/mirar les coses des d'una altra perspectiva. No és fàcil, certament. I es fa mitjançant un procés sovint lent (el seguiment) que s'identifica amb aprendre a caminar amb Jesús. I que té un moment particularment decisiu: el Baptisme. Rentar els propis ulls amb l'aigua de la Paraula de Déu i deixar-se submergir per la gràcia dels sagraments provoca una consciència alternativa, originada en una visió nova de les coses: la que recupera els orígens i l'espendor de la creació. Vet aquí la segona gran lliçó del text de Joan, estretament lligada amb la nova manera de presentar Déu que es troba des del principi de la narració i que nosaltres hem de fer nostra.

CONTEMPLACIÓ

Podem fer la nostra contemplació d'avui seguint els tres moments que hem trobat en el text:

- **Resa el pàrenostre** molt a poc a poc, en el silenci del teu cor; comprova els sentiments i sensacions que es desvetllen mentre ho fas; demana la gràcia de conèixer més i més el Déu-Amor, el Pare/Abbà. I repeteix aquesta última expressió: Abbà...

- **Repassa la teva relació amb Déu.** Demana't si li tens por: por d'un càstig, por de l'Infern, por de no ser mereixedor del seu amor, por de la seva justícia... Comprova de què t'ha alliberat la teva fe. Dona gràcies a Déu perquè és així com Jesús ens ha explicat què és. I demana-li que acabi en tu l'obra bona que fa tants anys va començar: l'obra del teu aprenentatge de l'art d'estimar, font única de la llibertat.

- **Recorda allò que t'han contat del teu bateig,** les mans que t'hi varen portar, els braços dels qui t'atansaren a la pila baptismal. Recorda'n els noms i dona gràcies per ells. Recorda aquelles persones que t'han acostat a Jesús i t'han parlat d'Ell: els teus catequistes, els preveres amb qui t'has trobat... Pren consciència de la sort que suposa ser membre de la família del Crist i de formar part de la «comunió dels sants»: una humanitat de màrtirs immensa, innombrable, de persones que confessen la seva fe cada dia, que es donen i ho donen tot ahir, avui, sempre. I no et cansis de donar gràcies.

ORACIÓ

Seria bo avui, per acabar aquesta reunió, renovar les promeses del Baptisme, en privat o en grup. El text es troba al Missal Romà, en la celebració de la Vetla Pasqual. De tal manera que el Dissabte Sant, en celebrar la Resurrecció i fer memòria del Baptisme, aquest any tenguim per a tu un ressò especial i un significat nou.

